

підходу і, врешті-решт, надати нового імпульсу для розвитку цілого ряду субдисциплін політичної науки.

Література

1. Истер Дж.М. Советское государственное строительство. Система личных связей и самоидентификация элиты в Советской России. /Истер Дж.М. – М.: Российская политическая энциклопедия (РОССПЕН), 2010. – 253 с.

2. Крымчанинова М.В. Политические ритуалы как психологический механизм управления процессом политической социализации / М.В. Крымчанинова // Вестник Московского государственного университета. Серия 12. Политические науки. – 2014. – № 2. – С. 30-39.

3. Людтке А. История повседневности в Германии: Новые подходы к изучению труда, войны и власти /Людтке А. – М.: Российская политическая энциклопедия (РОССПЭН), 2010. – 271 с.

4. Молодёжная субкультура. – Коллективная монография /Научный редактор Победа Н.А. – Одесса: Астропринт, 1999. – 282 с.

5. Стрелкова О.В. Образ власти в русских народных сказках / О.В.Стрелкова //Социс: социологические исследования. – 2011. – № 11. – С. 131-136.

6. Hai Ren Subculture as a Neo-Liberal Conduct of Life in Leisure and Consumption / Hai Ren //Rhizomes#10: Neo-Liberal Governmentality (Spring 2005) – Режим доступа: <http://www.rhizomes.net/issue10/ren.htm>

Гуца Є.І.

студентка

Національний університет «Одеська юридична академія»

ЕЛЕКТОРАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА ЕЛЕКТОРАЛЬНА ПОВЕДІНКА

Електоральний процес стосується визначення етапів та процедури виборів (обрання на виборчу посаду), зокрема – виборча кампанія, виборче законодавство, виборча комісія. На думку М. Головатого, виборча система представляє собою «сукупність певних правил і прийомів, які регламентують процес формування органів влади шляхом голосування в процесі виборів» (Політологічний словник / за ред.. М.Ф. Головатого та О.В. Антонюка. – К., 2005. – с. 97). У процесі пострадянських політичних змін особливої ваги набуває електоральний процес, який відбувається за пропорційною виборчою системою (відповідно, зростає роль політичних партій), мажоритарною системою (кандидат встановлює прямий комунікаційний зв'язок із виборцями), або за змішаною моделлю. На сучасному етапі політичного розвитку відбувається криза інститутів партійного представництва, що призводить до активізації прямої комунікації між громадянами та політиками.

В умовах кризи легітимності влади та партійного представництва, особливого значення для процесу демократизації набуває електоральний процес. Саме в електоральному процесі, як невід'ємної, важливої та визначальної частині політичного процесу і відбувається політична ідентифікація суспільних груп та окремих громадян, розвивається процес інституціоналізації політичної волі суспільства, здійснюється презентація соціальних інтересів і формування інститутів державної влади.

Зміст перетворень у сучасній Україні напряму залежить від наявності (або відсутності) традицій регулярних та вільних виборів і усталених правил проведення електорального процесу. У свою чергу, електоральний процес безпосередньо залежить від діючих у цій сфері норм, звичаїв і стереотипів населення, що склалися.

Для визначення домінуючих форм електоральної поведінки й пануючих поглядів у електоральному процесі необхідно виявити фактори, здатні вирішальним чином вплинути на вподобання і ставлення громадян до політичних акторів. Необхідно визначити, зокрема політичні пристрасті правлячих еліт і способи, якими вони користуються для впливу на результати голосування, домінуючі цінності та рівень стереотипізації свідомості. Ці фактори у багатьох випадках визначають свідому й підсвідому, компетентну й некомпетентну участь громадян у виборчому процесі.

Для забезпечення позитивної динаміки та результативності електорального процесу вкрай важливими стають такі елементи, як збір відповідної інформації із залученням фахівців із громадської думки, політичних експертів, економістів, юристів та ін., виділення з широкого кола політичних проблем тих, що підлягають вирішенню, розгляд різних можливих альтернатив вирішення політичної проблеми та вироблення адекватних механізмів.

Аналіз електорального процесу повинен враховувати як фактори макрорівня (конституційно закріплений порядок організації та проведення), так і відомості щодо конкретних осіб і груп, що виступають від імені держави, а також інформацію, якою вони володіють, і конкретну ситуацію, у якій виробляється спільна воля громадян.

Таким чином, змістовні характеристики електорального процесу будуть залежати від наступних факторів, унікальних для кожного типу політичних систем та історичного часу цивілізаційного розвитку. По-перше, від рівня централізації, або децентралізації державної влади, чому відповідають унітарні, федеративні та конфедеративні типи політичного устрою з властивими виборчими системами. По-друге, від співвідношення повноважень, прав і прерогатив центральних і місцевих органів державної влади щодо ролі у електоральному процесі. По-третє, від ефективності взаємодії партійних і державних структур, прямо чи побічно впливаючих на процес політичного вибору.

По-четверте, від ступеня і рівня розподілу владних повноважень між гілками, органами та інститутами державної влади, чому відповідають монархічні та демократичні форми правління. Останні, у свою чергу,

поділяються на президентські, парламентські та змішані (парламентсько-президентські). Відповідно, вони характеризуються специфічними типами виборчої системи та організації електорального процесу.

Дмитрієв В.В.

студент

Національний університет «Одеська юридична академія»

РОЛЬ ПАРЛАМЕНТАРИЗМУ У ДЕМОКРАТИЧНІЙ ПОЛІТИЦІ

Конфлікт виступає складовою частиною взаємодії дійових осіб політичного процесу. В основі політичного конфлікту лежить зіткнення інтересів з приводу розподілу влади, панування і престижу, а також щодо матеріальних ресурсів. У політичному конфлікті виділяють чотири стадії: передконфліктну, конфліктну, стадію розв'язання конфлікту, постконфліктну стадію. При цьому перша стадія досить часто є прихованою (латентною), непублічною і характеризується накопиченням незадоволення у суспільних групах через розбіжність інтересів і цінностей.

Одним із основних видів конфліктів на сучасному етапі політичного процесу стає етнічний конфлікт. Це «...ситуація протиборства і конфронтації між двома або кількома етнічними спільнотами, належними до них групами та індивідами, що зумовлена несумісністю об'єктивних або суб'єктивних (іноді позірних) інтересів, цілей і цінностей та виникає на різних рівнях суспільного і політичного життя, здійснюється із застосуванням будь-яких доступних і прийнятних для сторін засобів і способів» (Політологічний словник / за ред. М.Ф. Головатого та О.В. Антонюка. – К., 2005. – с. 410).

Конфліктна стадія політичного процесу характеризується гострим публічним протистоянням між конфліктуючими сторонами, яке виражається у взаємному прямому чи опосередкованому блокуванні намірів та інтересів, цілей. На цій стадії відбуваються зіставлення сил конфліктуючих сторін, оцінка їхніх шансів у боротьбі. Слід враховувати, що політичний конфлікт набуває своїх позитивних ознак щодо сприяння розвитку політичного процесу лише в тому випадку, якщо в суспільстві та політичній системі сформовано і відпрацьовано механізми мирного вирішення політичних конфліктів.

Основні зусилля, які докладаються до вирішення чисельних політичних конфліктів, мають бути спрямовані не тільки на усунення причин, які породили зазначені конфлікти, але й на формування загальнонаціональної та глобальної (загальносвітової) культури вирішення політичних конфліктів. У зв'язку з цим набуває особливого значення регульований політичний конфлікт (Р. Дарендорф).

Окремим типом політичного конфлікту виступає етнічний конфлікт. В основі етнічних конфліктів знаходиться ксенофобія. Це поняття вживається щодо сфери міжетнічних відносин і означає негативну установку,